

คิดถึงความตาย

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณยายเป็นห่วงคือ พวกเราลุยงานสร้างวัดกัน
ทั้งวันทั้งคืน แทบจะเรียกว่าหายใจเข้าหายใจออกเป็นงานสร้างวัดไป
หมด การนั่งสมาธิจึงน้อยลง จิตใจจึงหยาบขึ้น บางครั้งเมื่อความ
คิดเห็นไม่ลงรอยกัน ก็ทำท่าจะมีปากมีเสียงกัน คุณยายมีวิธีป้องกัน
การกระทบกระทั่งอย่างชาญฉลาดคือ ทุกเช้าท่านจะมาถามอาตมาว่า

“ท่าน วันนี้คิดถึงความตายหรือยัง”

“ยังเลยยาย”

ตอบท่านไปอย่างนั้น เป็นพระโกหกไม่ได้ ก็เรากำลังยุ่ง
กับงาน มีหรือจะคิดถึงความตาย เช้าวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก

“ท่าน คิดถึงความตายหรือยัง”

อาตมาตอบว่ายังอีกเช่นเคย แต่ชักคิดสะกิดใจแล้วว่า เอ...
คุณยายถามทุกวันเราก็ต้องด้านตอบอยู่ได้ว่า “ยัง” นี่เราก็บวชแล้ว ยัง
จะกลับไปเป็น “อ้ายจื้อ” เหมือนตอนมาพบยายใหม่ ๆ อีกหรือไง

คิดได้อย่างนี้แล้วอาตมาก็รีบเจริญมรณานุสสติทันที
เช้าวันรุ่งขึ้นพบหน้ากัน อาตมาไม่รอให้คุณยายถาม รีบ
บอกทันที

“ยาย...วันนี้พระคิดถึงความตายมาแล้ว”

คุณยายหัวเราะเหอะ ๆ แล้วก็เดินจากไป